N°. 47. Aº. 1837.

MAANDAG DEN 12den JUNIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den* 7 *Junij* 1837.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen van den 5den dezer, N°. 578/513, is tot *Tweede Luitenant* in de Divisie *Para*, benoemd en aangesteld, de Vaandrig PH. KUVEL en tot *Vaandrig*, de Heer J. D. HORST.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den* 10 *Junij* 1837.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal van den 9den dezer, N°. 599/528, is aan den Heer T. B. PARRY, op deszelfs verzoek, *eervol* ontslag verleend als LID van de *Commissie tot regeling der Uitgaande Regten voor de Producten*, en in deszelfs plaats benoemd en aangesteld, de Heer N. BOX.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den* 10 *Junij* 1837.

Alzoo de navolgende personen, zich bij rekeste aan den Gouverneur Generaal hebben geadresseerd, met verzoek om *Brieven van Manumissie*, voor de na te melden Slaven, te weten:

CURATOR van het Departement der *Onbeheerde Boedels*, voor de Slaven *Adam*, *Eva* en haar Kind *Wigger*; aankomende den Boedel van wijlen CHRISTINA van N. P. LOUIS.

Dezelve, voor de Slaven *Frederik* en *Hermina*; aankomende den Boedel van wijlen JOHAN BURCHARD TEN BROEKE HOEKSTRA.

Dezelve, voor de Slavin *Truitje*; aankomende den Boedel van wijlen P. J. CURIEL.

En

J. F. DE ROOIJ, nom. ux., voor de Slavin *Grietje*; hem nom. ux. in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den* 11 *Junij* 1837.

(20792) Alzoo HUGH MAC LEOD, Eigenaar van de Plantaadje *Burnside*, gelegen aan de *Zeekust* dezer Kolonie, zich bij rekeste aan den Gouverneur Generaal heeft geadresseerd, met verzoek om de Slaven *Lucey* en *Aliek*, van gemelde Plantaadje af- en op zijn privé-naam te mogen doen overschrijven.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *veertien* dagen na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, door den Gouverneur Generaal zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

EDICTALE CITATIE.

(20801) Uit krachte van de acte eerste default, met admissie tot eene tweede daging, in dato 2 Junij 1837, verleend door het Geregtshof te *Suriname*, aan HENDRIK ADOLPH BUHK, in qualiteit als Executeur in den Boedel van wijlen LAMBERTUS THIJM, Impetrant van Edictale Citatie.

Zoo worden door mij Exploicteur bij het Geregtshof voornoemd, bij openbare Edicte *ad valvas curiæ* gedagvaard, gelijk ik dagvaar bij deze, alle bekende en onbekende *buitenlandsche* Crediteuren van den Boedel wijlen LAMBERTUS THIJM, mitsgaders elk en een iegelijk, die éénig regt, actie of pretentie van welken aard ook, tot lasten den voormelden Boedel hebben; Geimpetreerden en Gedaagden.

Omme te compareren ter laatst te houdene gepriviligeerde rolle, bij hetzelve Geregtshof, in de maand December dezes jaars, des voormiddags ten *acht* ure, ten einde de Impetrant qq. te zien dienen, van acte eerste default en tweede daging en wijders voort te procederen als naar regten.

Paramaribo, den 8 *Junij* 1837.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

Advertissementen.

De Belastingen der HOOFDGELDEN, voor het einde dezer maand, ten Kantore van den ondergeteekende, moetende worden voldaan, zoo is het dat zulks bij deze ter kennisse van de daarbij belanghebbenden wordt gebragt.

Paramaribo, den 10 *Junij* 1837.

De Koloniale Ontvanger en Betaalmeester,
WESENHAGEN.

(14189) De ondergeteekenden, zullen op Dingsdag den 13den dezer, door den Vendumeester A. SALOMONS, doen *Verhuren:*

Een Manneger EERSTELING; aankomende de Plantagie *Kocqswoud*, zijnde een bekwame *Delver*.

Paramaribo, den 9 *Junij* 1837.

V. VAN HALM Jz.,
qq. c. s.

(19829) Alle degene, die deugdelijke vorderingen hebben, ten lasten den Boedel wijlen den Heer J. C. F WALTHER, gelieven hunne Pretentien in te zenden bij den Ondergeteekende, ten einde na accoord-bevinding, betaling te erlangen.

Paramaribo, den 12 *Junij* 1837.

H. A. BUHK qq.

(20780) De ondergeteekenden, Executeuren des Boedels wijlen den Heer M. J. COSTER, roepen door deze op, een ieder, die vermeenen mogt eenige vordering ten lasten dier Boedel te hebben, hunne Rekeningen *in blanco* bij de ondergeteekenden in te zenden, om, na accoord-bevinding, betaling te ontvangen; — voorts worden alle Debiteuren van gezegden Boedel, minzaam uitgenoodigd, om hun verschuldigde ten spoedigsten aan te zuiveren.

Wijders zullen zij op aanstaanden Woensdag den 14den Junij, 's namiddags om 4 uren, door den Vendumeester M. A. KEIJSER, ten Huize van Mejufvrouw C. J. SMITH aan de *Waterkant*, publiek doen verkoopen:

Wèlonderhoudene MEUBELEN, ZILVERWERK, LIJFKLEEDEREN, &c., alsmede de Negerin LAURETTE met haar zoon PETRUS; alles opgenoemde Boedel aankomende.

Zullende *één* dag vóór- en op den verkoopdag te bezigtigen zijn.

Paramaribo, den 9 *Junij* 1837.

JOSEPH HEIDEMANS qq.
J. B. MONK qq.

(20675) De Vendumeester A. SALOMONS, zal op Dingsdag den 13den dezer, ten 9 uren verkoopen:

Diverse IJZERWAREN, STUKGOEDEREN, VERF, CHAIS-TUIGEN en SCHEEPSBLOKKEN.

BURGERLIJKE STAND.

Van den 1sten tot en met den 9den Junij 1837, zijn ingeschreven, als:

BEVALLEN: Johanna Frederika Elisabeth Brink, Echtgenoot van den Heer E. J. van Wijhe, dochter. — Catharina van Adjuba van Wind, zoon. — Elisabeth Theodora Eijma, dochter. — Charlotte Doornenburg, zoon. — Rebecca Isaac de Vries, Echtgenoot van M. E. Pinto, zoon. — Amba van Frans van Meijerhoff, zoon. Catharine Louise Gijswijt, Echtgenoot van den Heer J. Critée, zoon. — Johanna Christiana Frederica Seintzinger, Echtgenoot van J. H. Jacobs, zoon. — Rebecca Henriques Cotino, Echtgenoot van I. Nahar Mesquita, dochter.

OVERLEDEN: Charles William Connel, oud 36 jaren en 2 maanden. — Helena Pauline van Emden, dochter van E. van Emden en A. de la Parra, oud 6 maanden. — Maria Elisabeth John, dochter van C. van Oehlers, oud 16 jaren. — Anna Elisabeth White, oud 40 jaren en 6 maanden. — George Leendert Steekdoorn, zoon van E. Bloeimaand, oud 1 jaar en 6 maanden. — Carolina Frederika Andresa Elisabeth Engelenburg, oud 8 jaren en 4 maanden.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 8sten dezer, de Noord-Amerik. Brik *Hope*, Kapt. M. S. WHEELEN, van Salem, laatstelijk van Cayenne, hebbende 90 dagen reis; Passagier: de Heer T. HOLMES.

Den 10den, de Engelsche Sloep *Robert Haynes*, Kapt. J. BLAGROVE, van Berbice, hebbende 4 dagen reis; Passagier: de Heer D. ALBERGA.

Mengelingen.

DE VADERMOORDER.

Eene ware Geschiedenis.

Onlangs kwam een jong mensch met zijnen vader en zijne oude grootmoeder in den omtrek van het fort Cumberland, aan de kust van Hampshire; zij woonden in eene hut, in de nabijheid van het fort, en leefden armoedig van de vischvangst; in vroegeren tijd hadden zij betere dagen in Portsmouth beleefd, maar waren, door onvoorziene toevallen, arm geworden. In de eerste maanden na hunne komst te Cumberland konden zij bestaan van hetgene de vischvangst hun opleverde; maar toen een orkaan hunne boot tegen de naburige rotsen verpletterde, werden zij ook van dit laatste hulpmiddel beroofd. Om hunne ellende te voltooijen, werden de beide oude lieden ziek, en leden het grootste gebrek.

De jongeling werd wanhopig, toen hij zag, dat zijne dierbare nabestaanden bijna van honger stierven, en, op hun ziekbed, hun mager ligchaam naauwelijks met eenige oude vodden bedekken konden. Als hij de ingevallene oogen en wangen en het uitgemergelde ligchaam zijner grootmoeder beschouwde, en zag, hoe zij naar een stukje brood snakte, dan veranderde zijne droefheid in razernij. Toen dus zijn vader eens naar het fort gekropen was, om den Gouverneur om bijstand te smeeken, ging hij wanhopig, met twee pistolen gewapend, naar de landstraat, met voornemen, om de voorbijgangers aan te vallen. De avond was zeer geschikt tot de uitvoering van zulk eene onderneming. Het was donker, de winden loeiden, en het bruisen der golven, zoowel als het gekras der zeevogels, vermeerderde het akelige van dit tooneel. Intusschen ging de jongeling sidderende voorwaarts, en zijne ziel werd spoedig zoo duister, als de hem omringende lucht. Thans borst er een onweder los, vreesselijk rolde de donder, ijsselijk schitterde de bliksem. Toen hij voorbij het galgenveld ging, waar de onbegravene beenderen der misdadigers verstrooid lagen, en hij het kletteren der ketenen hoorde, waaraan nog de overblijfselen van den laatst ter dood gebragten hingen, zag hij hier zijn lot, indien zijn misdrijf ontdekt werd, en de moed ontzonk hem. In dit oogenblik hoorde hij voetstappen, zij kwamen nader, en hij ontdekte eene gedaante, die hem voorbij ging. Hij nam eene pistool; tweemaal poogde hij dezelve af te schieten, maar tweemaal weigerde zijne bevende hand hem dezen dienst. Eindelijk echter gaf de wanhoop hem weder moed; hij dacht aan zijne stervende grootmoeder, aan zijnen hulpeloozen vader; het rampzalige schot viel, en met eenen schreeuw stortte zijn slagtoffer levenloos ter aarde. Half zinneloos droeg hij het bloedige lijk naar zijne hut, en stak een licht aan, om het te berooven.

Het was toen middernacht, zijne grootmoeder rustte reeds lang, en diepe stilte heerschte in de hut. Weldra kwam de ongelukkige met een licht terug, en zag nu, dat de vermoorde zijn vader was, — zijn vader, dien hij, bij deszelfs terugkeeren van den Gouverneur, gedood had. Op dit gezigt werd hij krankzinnig; hij nam het lijk op zijne schouders, en met een ijsselijk onnatuurlijk geschreeuw stortte hij daarmede in de kamer zijner grootmoeder. Een klein nachtlampje brandde in den hoek van den schoorsteen. Hij rukte de gescheurde gordijnen open, en deed de ongelukkige door zijn woest geschreeuw ontwaken. Sidderend rigtte zij zich op, en zag — het bloedige lijk van haren zoon en haren krankzinnigen kleinzoon; — met eenen blik zag zij al deze ellenden, en hield voor altoos op te zien en te hooren; met eenen zucht zonk zij levenloos op haar hard kussen neder.

Intusschen maakte het geschreeuw van den razenden de oplettendheid van eenige soldaten gaande, die de ronde deden; zij traden in de hut, en zagen daar dit ijsselijke schouwspel. Het gelukte hun eindelijk, na vele pogingen, den krankzinnigen door list in hunne magt te krijgen, en zij bragten hem op het schip bij het fort, waar de gevangenen bewaard werden. De lijken van moeder en zoon werden in stilte begraven.

Terwijl men zijn regtsgeding opmaakte, scheen de razernij van dezen ongelukkigen vadermoorder in eene onherstelbare melancholie te veranderen. Men maakte dus de ketenen los, waarmede zijne voeten aan zware blokken gekluisterd waren, en gaf hem een klein hok, waaruit hij den oever zien kon. Hier zat hij uren lang, terwijl steeds tranen over zijne bleeke wangen rolden. Op eenen afstand kon hij het galgenveld zien, dat de plaats van zijn misdrijf geweest was, en tevens de plaats zijner straf zijn zou. Eene vreesselijke huivering overviel hem telkens, zoo dikwijls hij derwaarts zag, en dan overviel hem op nieuws eene vlaag van krankzinnigheid. Als deze vlaag voorbij was, dan vond hij weder verligting in zijne tranen, en was zeer stil. Zijn van natuur goedaardig hart was door het ongeluk nog zachter geworden, en zelfs de gevangenen hadden medelijden met den ongelukkigen, als hij zoo stil zat, en in zich zelven sprak. Intusschen nam zijne gezondheid zigtbaar af, en men bespeurde duidelijk in zijne toenemende neerslagtigheid, zoowel als in de teringachtige roodheid zijner wangen, dat hij tot het einde van zijn lijden naderde. Hij scheen zich te verheugen bij de gedachten van zijnen naderenden dood, en dikwijls bespeurde men een zacht lachje op zijne lippen, als hij zijne vervallene gedaante beschouwde. Toen hij dacht, dat zijne sterfuur naderde, wenschte hij nog eens de plaats te zien, waar alles, wat hem eens op aarde dierbaar was, begraven lag. Door dezen wensch bezield, maakte hij eens op eenen avond gebruik van de gelegenheid, dat zijn venster open stond, en de wacht zich verwijderd had, om naar wal te zwemmen.

In den stillen middernacht zag men plotseling op het schip lichten heen en weder zweven, de klok luidde, het geschut werd gehoord, en de algemeene vereeniging onder de soldaten en matrozen gaf te kennen, dat er een gevangene ontvlugt was. Eene welbemande sloep, waarin ook twee bloedhonden waren, kwam aan den wal, en de honden, welke de vervolgers volgden, werden uitgezonden, om den krankzinnigen op te zoeken. Zij hadden weldra zijn spoor ontdekt, en vervolgden het ijverig tot aan de kleine hut, waar de ongelukkige voorheen woonde, en die thans als een verblijf van booze geesten algemeen geschuwd werd. De wacht volgde hen; maar zij waren naauwelijks binnen de hut getreden, of zij hoorden een' zwakken schreeuw; deze kwam van den ongelukkigen, die snikkend voor het armoedig bed knielde, waar zijn vader het laatst gerust had. De bloedhonden waren op hunnen buit aangevallen, die zonder wederstand te bieden, bezweek. Men begroef hem naast zijne bloedverwanten; het bijgeloof heeft echter van zijn graf bezit genomen, en wanneer de golven bruisend tegen den oever slaan, en een naderende storm de lucht verduisterd, dan zegt men, dat een geest uit zijn graf opstijgt, juichende over het tooneel der verwoesting.

BEGRAFENIS TE SORRENTO.

Ik zag het lijk eener vrouw in de kerk brengen, liggende niet in, maar op eene kist, die met fijn linnen bedekt, en met gouden franjes en kwasten versierd was. De doode was zeer welvoegelijk gekleed, en waarschijnlijk van aanzien geweest; doch het geheele gevolg van het lijk bestond uit eenen jongen man, die met eene fakkel vooruit ging, en uit vier boetelingen in wit gewaad en met maskers voor het gezigt, die de baar droegen, en uit eene vrouw, die volgde. Bij de komst in de kerk, hief een monnik den lijkzang aan, waarbij een der boetelingen het antwoord zong, of liever huilde. Hij zat op zijn gemak op eenen stoel, met zijne morsige muts op het hoofd, en gedurende den tijd, dat hij den Priester antwoordde, was hij ijverig bezig, om het baarkleed en andere voor de plegtigheid gehuurde dingen in te pakken. Hij verrigtte deze dubbele bezigheid met de grootste bedaardheid, en zong somtijds zelfs met het touw in den mond. Het geheel leverde de belagchelijkste plegtigheid op, die ik ooit gezien had. Toen het zingen geëindigd was, legde men het lijk in een ding, dat veel naar eenen baktrog geleek, en de vrouw nam het kussen weg, waarop het hoofd der overledene gerust had, en trok haar de witte schoenen uit, waardoor een paar kousen met gaten zigtbaar werden. Eene valdeur van twee vierkante steenen werd geopend; een der mannen nam het lijk in den arm, en droeg het den trap af, in een ruim onderaardsch verwelf, waar men het in eenen leuningstoel plaatste in eenen talrijken kring doode heeren en dames, die in ernstige houding langs de muren van het verwelfsel zaten. Als de kring vol is, worden al de lijken in een ander dieper verwelf geworpen, om plaats te maken voor anderen. Ik zeide tegen eenen der dragers, dat de stank van zoo vele lijken in den zomer vreesselijk en gevaarlijk zijn moest. „Wel nu," zeide hij, „wat helpt dit, het is ons ambacht."

EDELE DAAD VAN DEN FRANSCHEN MINISTER VAN OORLOG CARNOT.

Bij den slag van Meissenheim had de brave Overste Bisson wonderen van dapperheid en tegenwoordigheid van geest verrigt. Generaal Championet meldde dit aan den Minister van Oorlog Carnot, met verzoek, om deze braven man te bevorderen. Carnot, met bezigheden overladen vergat dit echter. Nu kwam Bisson, en ging, in het gevoel zijner waarde, naar den Minister, om hem dit op eene meer hevige dan welvoegelijke wijze te verwijten. Onder anderen zeide hij: „ja, ik weet wel, gijlieden, die van uwe schrijftafels ons koelbloedig bevel tot den slag zendt, gij luistert niet naar onze billijke eischen. Beveiligd tegen alle gevaren, vergeet gij in uwe warme kamers, dat intusschen ons bloed stroomt en dat wij in de opene lucht liggen."

„Gij vergeet, heer Overste!" antwoordde Carnot ernstig, „wie ik ben en wat gij mij schuldig zijt. Waar woont gij?"

„In het hotel Bordeaux, in de straat Grenelle."

„Ga heen, gij zult spoedig van mij hooren."

Toen Bisson den Minister verliet, ontmoette hij den Generaal Bessieres, wien hij het voorgevallene verhaalde.

„Ga niet naar uw kwartier," zeide deze tot hem, „maar naar mijn huis, ik zal de zaak weer bij den Minister trachten goed te maken."

Bisson volgde dezen raad; maar zeer ongerust zijnde over zijne onbezonnen taal, zond hij, na verloop van een half uur, naar zijn kwartier, om te vernemen, of er ook naar hem gevraagd was. — Men zond hem een verzegeld papier, dat voor hem daar gebragt was. De Overste zag, dat het zegel dat van den Minister was, brak het spoedig open, en vond daarin zijne benoeming tot Brigade Generaal, met deze woorden, door Carnot zelven geschreven: „Het is niet genoeg jonge man! zijn Vaderland dienst te doen, men moet ook zijn pligt, in hetgeen welvoegelijk is, weten te eeren. Ik kan gedwaald hebben, maar gij hebt zeer misdreven. Morgen moet gij naar uwe brigade vertrekken."

Bisson vloog naar Carnot, om hem zijn berouw en zijne dankbaarheid te betuigen, maar werd niet opgewacht; hij eerde echter Carnot en zich zelven door zijne hem openlijk betuigde dankzegging.

Ter Drukkerij van de Erven J. BRINK.